

Тому, я пропоную розширити зміст ст.6 Конституції України, закріпивши на конституційному рівні ще такі гілки влади: президентську, правоохоронну, контрольно-наглядову тощо. Особливо зараз, коли проводиться конституційно-правова реформа бажано врахувати зазначену пропозицію, оскільки чітке визначення та закріплення на конституційному рівні президентської, правоохоронної та контрольно-наглядової гілки влади сприятиме не лише визначенню конституційно-правового статусу, але сприятиме чіткому розподілу їх повноважень. Тим паче, що ці органи додатково створювати не потрібно, вони і так існують в Україні. Потрібно лише внести зміни до ст.6 Конституції України і прийняти, в разі потреби, нормативно-правові акти України, які б конкретизували їх компетенцію та інші важливі аспекти їх діяльності.

Слід зауважити, що принцип поділ влади в становленні та розвитку конституційного ладу України в умовах сьогодення займає особливе місце. Оскільки, основна мета його існування полягає в попередженні домінування однієї влади над іншою гілкою влади, а також запобігає утвердженню авторитаризму в країні та диктаторського режиму. І від того на скільки вдало вдасться на конституційно-правовому рівні досягти цієї мети, настільки реальною буде і реалізована сама система “стримувань та противаг”, яка спрямована на зведення до мінімуму можливих помилок в управлінні, однобічного підходу до вирішення тих чи інших державних питань. А кінцевим результатом його реалізації має бути раціоналізація та оптимізація діяльності держави, всіх її інститутів і на цій основі відбуватиметься підвищення ефективності роботи всього державного механізму. Що в край важливо для подальшого розвитку нашої, відносно молоді держави.

Федоренко Ю.С.

слухач Навчально-наукового інституту
заочного навчання НАВС
науковий керівник: Максименко Ю.Є.,
доцент кафедри теорії держави та права
НАВС, кандидат юридичних наук

ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Особливості розвитку сучасного суспільства є збільшення ролі інформаційної сфери в житті людини, а відповідно й інформаційної діяльності.

Згідно із прогнозами багатьох політологів, на сучасному етапі розвитку цивілізації відбувається поступовий перехід від індустріального до постіндустріального або інформаційного суспільства. Одне з його визначень таке: інформаційне суспільство - теоретична концепція постіндустріального

суспільства; історична фаза можливого розвитку цивілізації, у якій основними продуктами виробництва є інформація й знання. Головні риси такого суспільства:

- збільшення ролі інформації та знань;
- зростання числа людей, зайнятих інформаційними комунікаціями та виробництвом інформаційних продуктів і послуг;
- створення глобального інформаційного простору, що забезпечує ефективну інформаційну взаємодію людей, їхній доступ до світових інформаційних ресурсів і задоволення їхніх потреб в інформаційних продуктах і послугах.

Термін «інформаційне суспільство» і проекти створення такого суспільства вперше з'явилися в останній третині ХХ століття в США та країнах Західної Європи. Відтоді поняття інформаційного суспільства міцно зайняло своє місце не тільки в лексиконі фахівців з інформатики, але й у мові політичних діячів, економістів, вчених інших спеціальностей. Як правило, це поняття асоціюється з розвитком інформаційних технологій і засобів телекомунікації, що дозволяють на базі громадянського суспільства (або, принаймні, декларованих його принципів) здійснити новий еволюційний стрибок, щоб ввести цивілізацію в ХХІ століття вже у вигляді інформаційного суспільства або, принаймні, його початкового етапу.

Згідно з вищевказаним, 27 березня 2006 року Генеральна Асамблея ООН ухвалила резолюцію під номером А/RES/60/252, що проголошує 17 травня Міжнародним днем інформаційного суспільства.

З огляду на глибину й розмах технологічних і соціальних наслідків комп'ютеризації і цифрового зв'язку в різних сферах громадського життя, процеси інформатизації нерідко називають комп'ютерною або інформаційною революцією. Більше того, західна суспільно-політична думка висунула різні варіанти концепції інформаційного суспільства, що мають своєю метою пояснити явища, породжені новим етапом науково-технічного прогресу. Про значимість і зростаючу популярність цієї концепції на Заході свідчить наростаючий потік публікацій на цю тему. В наш час у громадській думці концепція інформаційного суспільства поступово висувається на те ж саме місце, яке в 1970-х роках займала теорія постіндустріального суспільства.

Необхідно відзначити, що ряд західних політологів й економістів схиляються до того, щоб провести різку грань, що відокремлює концепцію інформаційного суспільства від постіндустріалізму. Однак, хоча концепція інформаційного суспільства покликана замінити теорію постіндустріального суспільства 1970-х років, її прихильники повторюють і далі розвивають ряд найважливіших положень технократизму, постіндустріалізму та традиційної футурології.

Характерно, що ряд провідних дослідників, що сформулювали теорію постіндустріального суспільства, у наш час виступають як прихильники концепції інформаційного суспільства. Концепція інформаційного суспільства стає своєрідним новим етапом розвитку теорії

постіндустріального суспільства. Як констатував автор теорії постіндустріального суспільства Д. Белл, «революція в організації й обробці інформації й знання, у якій центральну роль грає комп'ютер, розвивається в контексті того, що я назвав постіндустріальним суспільством».

Ключовим елементом інформаційного суспільства є системи зберігання, обробки й передачі цифрової інформації (у тому числі телекомунікації).

Не випадковим є той факт, що інформаційне суспільство затвердилося спочатку в тих країнах (Японія, США, Західна Європа), у яких в 1960...70-х роках сформувалися розвинені телекомунікаційні мережі.

Говорячи про інформаційне суспільство, його варто розуміти не в буквальному сенсі, а розглядати як орієнтир, тенденцію змін у сучасній цивілізації. У цілому ця модель орієнтована на майбутнє, але в розвинених капіталістичних країнах уже зараз можна назвати цілий ряд викликаних інформаційною технологією змін, які підтверджують концепцію інформаційного суспільства:

структурні зміни в економіці, особливо в сфері розподілу робочої сили;

зросло усвідомлення важливості інформації;

зростаюче розуміння необхідності комп'ютерної грамотності;

широке поширення інформаційних технологій;

підтримка урядом розвитку комп'ютерної мікро- та наноелектронної технології й телекомунікацій.

Якісно новим моментом є можливість керування більшими комплексами організацій і виробничих систем, що вимагає координації діяльності сотень тисяч і навіть мільйонів людей. Іде бурхливий розвиток нових наукових напрямків, таких як інформаційна теорія, кібернетика, теорія прийняття рішень, теорія ігор і т.д., тобто напрямків, пов'язаних саме з проблемами організаційних множин.

Говорячи про зміни й зрушення, що сприяють переходу сучасного суспільства в якісно нову стадію, прихильники розглянутої концепції (інформаційного суспільства) опираються на об'єктивні процеси розвитку наукомістких, енерго- і працезберігаючих галузей економіки, процеси роботизації виробництва, комп'ютеризації й інформатизації найважливіших сфер суспільного й політичного життя. Дійсно, у цей час від новітніх наукомістких й енергозберігаючих компонентів техніки залежить вирішення таких життєво важливих питань, як економічне зростання, зайнятість, підвищення життєвого рівня і т.д. Вони торкаються основних принципів функціонування й життєдіяльності сучасного суспільства, порушуючи кардинальні питання щодо соціальних і політичних змін, які несе із собою впровадження інформаційної технології. Це впливає на перспективу суспільно-історичного розвитку людства, на долю людини, його місце й роль у цьому процесі. Інформатизація й комп'ютеризація вимагають від людей нових навичок, нових знань і нового мислення, покликаних полегшити адаптацію людини до умов і реалій комп'ютеризованого суспільства й забезпечити йому гідне місце в цьому суспільстві. Тому не можна не

погодитися з тим, що інформатизація впливає на образ і якість життя всіх членів суспільства, як на індивідуальному, так і на організаційному рівні, на робочому місці та у побуті.

Добре це чи погано, але вона є силою, що не просто трансформує життя цілих співтовариств, але сприяє перебудові самого процесу відносин між людьми. Водночас постійно розширюються можливості глобальних інформаційних телекомунікаційних мереж (ІТКМ) зумовили підвищений інтерес до них з боку організованої злочинності, в тому числі екстремістських і терористичних організацій. І це не випадково. Існуючі правила експлуатації кіберпростору дозволяють забезпечувати анонімність дій в Мережі і суттєво ускладнюють ідентифікацію користувачького обладнання. Сучасні ІТКМ характеризуються передусім значним числом користувачів і наданням сервісу без закріплення *de jure* і *de facto* за користувачем абонентського терміналу (найчастіше мобільного) і набору послуг. Криміналітет вміло використовує ці можливості для багаторазового посилення динаміки і скритності своєї діяльності.

Штефко І.В.

курсант 2 курсу ФПФВВ

ННІПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

кандидат юридичних наук

Павловська А.А.

ПОПЕРЕДНЯ СТАДІЯ ЗЛОЧИННОГО ДІЯННЯ : ГОТУВАННЯ ТА ЗАМАХ НА ЗЛОЧИН

За загальним правилом, умисне вчинення дій, спрямованих на створення умов для вчинення злочину, або дій, спрямованих на досягнення відповідного злочинного наслідку, коли він не настав з причин, що не залежали від волі та свідомості винного, утворюють незакінчений злочин.

Незакінчений злочин може існувати у вигляді готування до злочину і замаху на злочин. Кожна стадія має власний комплекс характеристик і суттєво відрізняється від іншої.

На перший погляд, навіть виходячи із самої назви цих стадій, і готування і замах несуть у собі меншу суспільну небезпеку порівняно із закінченим злочином. Однак цей висновок абсолютно помилковий. Законодавець, визначаючи умови призначення покарання, не ставить вимоги обов'язкового його зменшення при закінченні злочинної діяльності на попередніх стадіях, хоча ст. 68 ч. 1 КК і встановлює, що суд при призначенні покарання повинен враховувати «ступінь здійснення злочинного наміру та причини, внаслідок яких злочин не було доведено до кінця». З огляду на це практика судової діяльності іде шляхом призначення покарання менш суворого при вчиненні готування до злочину в порівнянні із покаранням, що